

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
<http://www.elpuntavui.cat>
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.

Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Mi-quel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oli-veira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gem- ma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.

Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Jo- sep Sánchez (L'Esportiu) i Carles Gri (Serveis al Lector).

Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Mas- sot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).

Recursos Humans: Miquel Fuentes.

Administració: Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/e2dk8t>

A la tres

Pepa Masó / pmaso@elpuntavui.cat @ppamaso

Sentit i sensibilitat

Un cop més el Tribunal Constitu- cional ha dictat una sentència que el deixa ben retratat. Aquest cop ha anul·lat, a petició de l'executiu del PP, el decret aprovat pel govern el 2013 contra la pobresa ener- gètica, en considerar que envaïa com- petències de l'Estat. Sortosament la decisió del tribunal espanyol que vetlla escrupolosament per les essències de la Constitució no té efectes pràctics, ja que el govern, en vista de la més que previsible sentència, va aprovar l'estiu passat una llei que substitueix el de- cret ara anul·lat i preveu ajudes a aquelles famílies que no poden afron- tar el pagament de la factura de l'ai- gua, l'electricitat o el gas.

Una vegada més l'esperit recentra- litzador del govern espanyol s'antepo- sa a qualsevol consideració, encara que en aquest cas es tracti de les ne- cessitats d'aquells que pateixen pobre- sa energètica. La política al davant de

“Amb una sentència com la de la pobresa energètica no es fa difícil desobeir el TC

les persones. Com pot ser inconstitu- cional protegir els més vulnerables?, es preguntava divendres el president de la Taula del Tercer Sector, Oriol Illa. Sens dubte, no es tracta de consti- tucionalitat o d'inconstitucionalitat, sinó de falta de sensibilitat. Del govern espanyol, primer, i també del Consti- tucional. Ara que es parla tant de des-

obeir, no es fa difícil fer-ho quan et condemnen a deixar desemparades milers i milers de persones que no en- tenen de competències quan en ple hi- vern no poden pagar la factura del gas o de la llum.

Per sort, en aquest cas, les persones són prioritàries en l'eterna batalla competencial i les administracions han treballat i treballen amb les enti- tats socials per evitar que es tallin els subministraments bàsics a les famí- lies més vulnerables dotant-se de no- ves normes i arribant a acords amb les companyies subministradores. Ho fan amb l'aixopluc d'una nova llei que, com no pot ser de cap altra manera, ha estat posada sota sospita pel go- vern espanyol, que podria portar-la al Constitucional. I la història es tornarà a repetir, però no s'enganyin, que nin- gu no defallirà en la lluita contra la po- breza energètica. Per sentit (de res- ponsabilitat, de país) i sensibilitat.

Desclot

Vicent Sanchis

La seva tanda, senyor Rajoy

Això venia a dir, pam amunt pam avall, ahir la premsa de Madrid. S'ha acabat el torn de Sánchez. Ara és una altra vegada Rajoy qui haurà de fer valdre els seus diputats... fins d'ací a dues setmanes. Perquè la funció comença a acabar-se. Aviat es convocaran noves eleccions d'ofici a Espanya i, senzillament, la política oficial haurà perdut mig any; que no és perdre gran cosa perquè, si hagués governat el PP, hauria fet poc o molt igual. Pel que fa als altres, senzillament no volen governar. O no els deixen. El PSOE no vol governar. Quan

A Espanya només n'hi ha una, de política. La de sempre.

el seu comitè federal va prohibir a Sánchez pactar amb Podemos o amb el PP, li tancava totes les portes. Els socialistes volien deixar passar l'oportunitat o pretenien que Podemos se sacrificués. Podemos ni vol sacrificar-se ni pot governar. Duen que a partir d'avui Rajoy

espera que Sánchez li torni a trucar per pactar les condicions que hauria de complir un govern presidit per ell. Com que els dirigents del PP han fet divisa de l'arrogància, abans de donar-hi hora, el candidat popular demana que el secretari general del PSOE faci “un gest”. De què? De penediment? Abans de les darreres eleccions a Espanya n'hi havia que parlaven de “la vella” i “nova política”. Com les bandes de música o les colles de castellers. A Espanya només n'hi ha una, de política. La de sempre. La de les exclusions i la terra cremada. La que només sap governar si és amb majoria absoluta. És el torn de Rajoy. El torn de fer el ridícul.

Les cares de la notícia

PRESIDENT D'ÒMNIUM CULTURAL

Jordi Cuixart

Créixer i obrir-se

Òmnium Cultural vol obrir-se a altres organitza- cions i explicar-los la idea de país perquè se sentin partícips del projecte dels sobiranistes per cons- truir una societat millor. El seu president també va anunciar la voluntat d'arribar als cent mil socis per ser més forts de cara al procés.

PRIMER MINISTRE DEL REGNE UNIT

David Cameron

Transparència a la força

Ha publicat les seves darreres sis declaracions fis- cals pressionat per la mala imatge que va donar en saber-se que el seu pare havia dirigit uns fons deslocalitzats i que ell hi havia tingut relació. Ha admès el seu error i anuncia un grup per lluitar contra el blanqueig de diners i l'evasió d'impostos.

MÚSIC

Pep Sala

Recordant quatre dècades

Pioner del rock català i component de Sau, cele- bra els seus 40 anys als escenaris presentant nou disc: *Ops!, mireu què he fet*. Hi col·laboren músics i amics ben diversos, per donar forma a un àlbum de cançons conegudes en què la tècnica fa possi- ble que hi participi el desaparegut Carles Sabater.

EDITORIAL

Aules lliures de violència

Una enquesta feta a 800 pro- fessionals de l'educació reve- la que el 70% del personal docent en algun moment de la seva vida la- boral ha estat víctima d'una agres- sió. Sortosament, la majoria no són físiques ni són greus, sinó que es tracta d'atacs verbals i faltes de respecte que, en tot cas, distorsio- nen la convivència als centres i difi- culten la tasca educadora dels en- senyants. L'estudi revela que els episodis amb violència física es do- nen més a primària i provenen de les famílies, mentre que la violència verbal acompanyada de falta de consideració i de respecte tenen lloc a secundària i són els alumnes els que la protagonitzen.

Aquests episodis de violència

posen en evidència un fet que s'ha denunciat reiteradament: la crisi d'autoritat dels docents no només entre els alumnes, sinó també –el que és més greu– entre els pares. Hi ha progenitors que en lloc de po- sar-se al costat de mestres i profes- sors qüestionen la seva feina, obli- dant que l'educació és, en primer terme, una responsabilitat intrans- ferible dels pares. Precisament és aclaparadora la majoria de docents (97,7%) que consideren que la prin- cipal causa de les agressions són les dificultats de les famílies per educar els seus fills.

La convivència a les aules, com a les llars, no és fàcil. Els docents, reconeguts amb el rang d'autoritat pública, han de tenir el suport de la comunitat educativa –companyes, pares i alumnes– i de l'administra- ció davant d'una agressió. Però el que és fonamental és anar a l'arrel del problema i aconseguir que re- recuperin l'autoritat i el respecte, pe- rò sobretot el prestigi que es merei- xen en ser coresponsables de l'edu- cació de les generacions que pu- gen.